

Dr. Kovács Zsolt Csaba ügyvéd

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Hiv.szám: IV/1861-1/2021.

Alulírott **Zsolnay Richárd**) indítványozó
(képviselőjében eljár: dr. Kovács Zsolt Csaba ügyvéd)
az Alkotmánybíróságról szóló **2011. évi CL. törvény 26.§ (1) bekezdése és a 27. §**
alapján, a bírói jogalkalmazás alaptörvény-ellenessége miatt az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő. A 2021.05.07.-i beadványomat - a 2021.09.22-én átvett hiánypótlási felhívásra hivatkozással, egységes szerkezetben - terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Monori Járásbíróság 13.P.20.363/2018/60. számú elsőfokú és a Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.742/2020/7. számú másodfokú ítéletének** alaptörvény-ellenességét, és az **Abtv. 43. §-ának** megfelelően azt semmisítse meg mindkét ítéletet és kötelezze a Monori Járásbíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.742/2020/7.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
Monori Járásbíróság 13.P.20.363/2018/60.

Zsolnay Richárd indítványozó (megelőző eljárásokban felperes) birtokvédelmi ügyben született jegyzői határozat megváltoztatása iránti perben az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás során elutasította felperes keresetét. Az elsőfokú bíróság a Pp. 292.§-ára hivatkozással **kizárta a bizonyítékok közül [REDACTED] tanúvallomását (felperes édesanyja), illetve indokolás nélkül mellőzte (meg sem említette ítéletében) [REDACTED] szomszéd tanúvallomását, így a Monori**

Járásbíróság ítéletét - kizárólag - alperes előadására és a tőle több száz kilométerre élő/lakó szülőjének tanúvallomására alapozta. A másodfokú bíróság - helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta az elsőfokú ítéletet.

Elvi jelentőségű jogkérdés az ügyben az **újPp. 292.§-ának¹ [A tanú meghallgatására vonatkozó általános előírások]** tartalma és annak alkotmány konform értelmezése, valamint a jogalkalmazó bíróság részére biztosított, az **újPp. 263.§-ában² „tényállás szabad megállapításának”** elvének milyen jogszabályi és - jelen esetben - alkotmányjogi korlátai vannak.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Indítványozó kijelenti, hogy a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság **3.Pf.20.742/2020/7.** számú ítéletével lezárta az ügyet, indítványozó az összes jogorvoslati lehetőséget kimerítette. Indítványozó kijelenti, hogy az üggyel kapcsolatban **nincs** folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve indítványozó **nem** kezdeményezett az ügyben perújítást

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Budapest Környéki Törvényszék **3.Pf.20.742/2020/7.** számú ítéletet a felperes postán vette át **2021.03.08.** napján, vagyis az indítvány benyújtásának utolsó napja, a **60. nap az 2021.05.07. napja.** Indítványozó nyilatkozik arról, hogy az **Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) megtartásra került.**

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Zsolnay Richárd a fenti peres eljárásokban felperesként vett részt, ezért az üggyel kapcsolatos érintettsége nem kíván külön bizonyítást, az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés a jogait, érdekeit nyilvánvalóan érinti.

¹ **292. § [A tanú meghallgatására vonatkozó általános előírások]**

(1) A megidézett, jelen lévő tanút a tárgyalási napon meg kell hallgatni. Ettől eltérni csak rendkívül indokolt esetben lehet.

(2) A tanú a tárgyaláson és a bizonyítási eljárásnál a meghallgatása előtt nem lehet jelen, és meghallgatása után csak a bíróság engedélyével távozhat el.

(3) A meghallgatás megkezdése előtt a tanút figyelmeztetni kell a hamis tanúzás következményeire.

(4) A fogyatékossgal élő tanú meghallgatásának a fogyatékossgára tekintettel, az állapotának megfelelő módon kell megtörténnie. A fogyatékossgal élő tanú meghallgatása mellőzhető, ha az állapota miatt tőle értékelhető vallomás nem várható.

² **263. § [A tényállás szabad megállapításának elve]**

(1) A bíróság a perben - törvény eltérő rendelkezése hiányában - alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas.

(2) A bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás - a 264. §-ban foglaltak kivételével - nem köti.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az elsőfokú ítélettel és az azt jóváhagyó másodfokú ítélettel az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való joga, mint alapjogsérelem merül fel, amely a bírói döntést érdemben befolyásolta. A bírói döntést – álláspontom szerint - érdemben befolyásolta az újPp 292.§-ának és az új Pp. 263.§-ának értelmezése során az eljáró bíróságok megsértették az Alaptörvény 28. cikkében írt alkotmánykonform, a jogalkotó feltehető akaratára és a józan észnek megfelelő jogértelmezést is.

Az Alaptörvénynek az indítvánnyal érintett – sérülni vélt - rendelkezései:

„Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el.”

„28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Kérelem:

Indítványozó elsődlegesen arra hivatkozik, hogy a bizonyítási eljárás során, az új Pp. jogalkalmazása során a bíróságok „contra legem”, és – álláspontja szerint - Alaptörvény ellenesen, önkényesen értelmezték/alkalmazták az új Pp bizonyításra, tényállás megállapítására vonatkozó szabályait, a Monori Járásbíróság és a BKT pedig - jogértelmezésükkel, bizonyíték kizárásával és bizonyíték mellőzésével - nem biztosította a perben a tisztességes eljárás feltételeit felperes részére, mert a felperes állításait alátámasztó tanúvallomásokot kizárták illetve indokolás nélkül mellőzték, az alperes részére előírt bizonyítási terhet pedig nem értékelték az alperes terhére (alperes állítása szerint felperes tilos önhatalommal távolította el a közös tulajdonú ingatlanból illetve akadályozta visszatérésében) és - másodlagosan -, mindezek következtében a kontradiktórius eljárásban a bírósági önkényes jogértelmezéssel, jogalkalmazással sértették meg a Pp-ben és az Alaptörvényben biztosított tisztességes bírósági eljárás követelményét.

Indokolás:

- Az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdése szerint [REDACTED], indítványozó édesanyja, vagyis közei hozzátartozó felvett tanúvallomását a Pp.292.§-a alapján kizárta a bizonyítékok közül, az alperesi oldalon lévő közei hozzátartozót [REDACTED]

■■■■■ szülőt) pedig nem, az alperesi tanút ugyanis a Járásbíróság meghallgatta és tanúvallomását bizonyítékként vette figyelembe,

- az elsőfokú ítélet meg sem említi (mellőzi), hogy a Járásbíróság a peres felek kertszomszédját, ■■■■■■■■■■ tanúként meghallgatta, aki egyébként a felperes előadásával összhangban cáfolta, hogy bármilyen „tilos önhatalom” történt volna felperes részéről, (47-es tárgyalási jegyzőkönyv)

- álláspontom szerint, ha bármilyen indokolással jogszerűnek (alkotmánykonformnak) tekintenénk kérelmező (felperes) édesanyja tanúvallomásának kizárását a bizonyítékok közül, akkor a bíróságnak kötelessége lett volna - a fegyveregyenlőség, tisztességes bírósági eljárás követelménye miatt - alperesi édesapa tanúvallomást is kizárni a tanúvallomások közül,

- bár a Monori Járásbíróság a 14. tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldalán olvasható I. számú végzés szerint „Alperesre hárul azon állítás igazolása, hogy a tilos önhatalom folytán kellett elhagynia az ingatlant”, azonban ennek elmaradását mégsem értékelte alperes terhére a bíróság, (illetve ha ■■■■■■■■■■ alperesi tanúvallomást is kizárja a bizonyítékok közül, akkor nyilvánvalóan ezt nem tudja még valószínűsíteni sem alperes)

- az elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó előtti bekezdésében a Monori Járásbíróság a régi Pp-t hívja fel, miközben az új Pp alapján folyt a per (akkor melyik is az irányadó?),

- az eljáró bíróságok a bizonyítékok értékelése során – álláspontom szerint – csak ún. rövid indokolással látták el az ítéleteket, ezzel megsértették „az indokolt bírói döntéshez való jogot” és nem is adtak „ésszerű indokolást” az ítéletéhez, ezzel megsértették az indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát,

Ezen fenti jogszabálysértések összességében jelentették azt, hogy az eljárás során felperes (indítványozó) tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának megsértését.

Indítványozó a fenti indokokra tekintettel kéri a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Monori Járásbíróság 13.P.20.363/2018/60. számú elsőfokú és a Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.742/2020/7. számú másodfokú ítéletének** alaptörvény-ellenességét, és az **Abtv. 43. §-ának** megfelelően azt semmisítse meg és kötelezze a Monori Járásbíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára.

I.

Az új Pp és az Alaptörvény kapcsolata, igazságszolgáltatási alapelvek

A Pp-ben nem jelennek meg az Alaptörvényben már megjelölt igazságszolgáltatási alapelvek (az ismételtes elkerülése miatt), ezt a tényt maga a jogalkotó is megerősíti az új Pp. indoklásában -, azonban így is teljesen egyértelmű, hogy a bíróságok jogalkalmazásuk – így a Pp. jogalkalmazása és jogértelmezése során - kötelesek figyelemmel lenni az alkotmányos alapelvekre a polgári peres eljárás során (is):

„A Javaslatban nem jelennek meg azok az igazságszolgáltatási alapelvek, amelyeket rögzítenek nemzetközi jogi dokumentumok, különösen az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény, az Emberi Jogok Európai Egyezménye (a továbbiakban: EJE), az Alaptörvény, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) vagy a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (a továbbiakban: Bjt.), mert azok megismétlése az új polgári perrendtartásban szükségtelen. (Pp. indoklás: 235-236. oldal)

„A bíróság előtti igényérvényesítési jogosultság nem a perjog szabályaiból következik, hanem egyrészt alkotmányos megalapozottságú, másrészt az anyagi jog rendelkezésein alapul: a bírósághoz fordulás joga alkotmányos alapjog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek.], a polgári jog területén pedig a Ptk. 1:6. § biztosítja általános érvénnyel a bírói utat. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes eljárás elvét az Alkotmánybíróság több határozatában is részletesen elemezte. Ennek értelmezésével nevesíthetők a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő ún. részjogosítványok, amelyek közül a hatékony bírói jogvédelem követelménye megjelenítésre kerül a törvény alapelvei között. Önmagában a bírói út igénybevétele formális biztosítása nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. [7/2013. (III. 1.) AB határozat]. (Pp Indoklás 240. oldal)

„A Javaslatban kifejezésre kell juttatni az Alaptörvénynek az igazságszolgáltatással, a magánjogi jogviták rendezésével összefüggésben megfogalmazott tételeit. A Javaslatnak biztosítania kell különösen a polgári igazságszolgáltatás időszerűségét, a jogviták ésszerű időn belül történő elbírálását, a tisztességes eljárás követelményét, a bírósági út igénybevétele hatékony biztosítását, a négyszintű bírósági szervezetnek megfelelő szabályozás kialakítását, a társasbíráskodás követelményét, a jogorvoslathoz való jog hatékony érvényre juttatását, valamint a bírósági igényérvényesítés terén a felek felelősségére építő szabályozás kialakítását. Az Alaptörvénynek a polgári per jellegére kiható rendelkezései így különösen a következők: „Mindenki felelős önmagáért (...)” [O] cikk] „A törvény előtt mindenki egyenlő.” [XV. cikk (1) bekezdés] „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy (...) valamely perben a jogait és kötelességeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.” [XXVIII. cikk (1) bekezdés] „Mindenkinek

joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági (...) döntés ellen, amely jogát vagy jogos érdekét sérti." [XXVIII. cikk (7) bekezdés] „A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el (...)” [25. cikk (1) bekezdés]” (Pp Indokolás 233-234. oldal)

„Az Alkotmánybíróság a jogsértő bizonyítási eszközök felhasználhatóságát a tisztességes eljárás követelményével összefüggésben vizsgálta. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a bizonyítási rendszer, a konkrét bizonyítási szabályok kialakítása a jogalkotó feladata, melyet a jogalkalmazó bíróságok értelmeznek. A bizonyításra vonatkozó rendelkezések szoros összefüggést mutatnak a tisztességes eljáráshoz való joggal, ám ezen alapjog, továbbá más alapjogok (például a magánszféra védelme, emberi méltóság védelme, kínzás tilalma, védelemhez való jog) és alkotmányos rendelkezések (különösen a jogállamiság tétele) által kijelölt kereteken belül a jogalkotó nagyfokú szabadságot élvez ezek meghatározása során. **Önmagában az, hogy e szabályoknak mi a helyes tartalma, bírósági jogértelmezés kérdése, a téves jogértelmezés pedig önmagában nem vezet szükségképpen az Alaptörvény sérelmére. Ez vonatkozik a bizonyítékok kizárására is.** [3104/2014. (IV. 11.) AB végzés 19. pontja]” (Pp. indokolás 368. oldal)

II. - a Monori Járásbíróság és a BKT ítéletében – álláspontom szerint – több kógens és lényeges törvényi jogszabályi rendelkezést (új Pp és Alaptörvény) megsértett és az új Pp. 292.§ -a (tanú meghallgatásának általános szabályai) és az új Pp263.§-a (tényállás szabad megállapításának elve) helytelen és önkényes, indokolással alá nem támasztott értelmezésével megsértette az indítványozó Alaptörvényben biztosított, a felperes tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.

Az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdése szerint „A bíróság a meghallgatott [REDACTED] [REDACTED] tanúvallomását a bizonyítékok közül kirekesztette, arra tekintettel, hogy a tanú a meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy a peranyagot ismeri, a tárgyaláson a történeteket a fia, a felperes részletesen elmesélte neki, és együtt megvitatták.. Erre tekintettel a tanú vonatkozásában nem állnak fenn a Pp. 292.§-ában foglalt általános előírások.”

[REDACTED] tanúvallomását a bíróságok nem értékelték, mellőzték az ítéletekben.

Hivatkozott jogszabályhely:

86. A tanú meghallgatása lefolytatásának szabályai

292. § [A tanú meghallgatására vonatkozó általános előírások]

(1) A megidézett, jelen lévő tanút a tárgyalási napon meg kell hallgatni. Ettől eltérni csak rendkívül indokolt esetben lehet.

(2) A tanú a tárgyaláson és a bizonyítási eljárásnál a meghallgatása előtt nem lehet jelen, és meghallgatása után csak a bíróság engedélyével távozhat el.

rendszer elvi alapján áll, a polgári perben nincs kötött bizonyítási rendszer, annak ellenére sem, hogy **vannak kötöttségi elemek**. A Javaslat a bizonyítási eszközöket példálózóan ugyan nevesíti, ami azonban nem tekinthető taxatív felsorolásnak. Az eljárás során a Javaslatban foglaltakon kívül is felmerülhetnek olyan további, külön nem nevesített bizonyítási eszközök, illetve bizonyítékok, amelyeket a perben a bíróság szabadon mérlegelhet. A tényállás szabad megállapításának elve – jóllehet, meghatározóan a szabad bizonyítási rendszerben mutatkozik meg – tágabb értelmű. **A fél a perbeli előadásait bizonyítani köteles; a fél saját előadása nem lehet egyben a fél előadásának bizonyítéka. A fél előadását az egyéb bizonyítékok támaszthatják alá**, ha ez eredményes, a bíróság a releváns tényállás megállapításához a felek előadásait szabadon felhasználhatja.

A tényállás szabad megállapításának elvével összefüggésben kerül megjelenítésre a Javaslatban az a főszabály, mely szerint a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti. E főszabály alóli kivételek – azaz a tényállás szabad megállapításának korlátai, a kötöttségi elemek a szabad bizonyítási rendszerben – is itt kerülnek elhelyezésre a jogalkalmazás megkönnyítése, a szabályrendszer áttekinthetősége, és a tartalmi összefüggések okán.

Ilyen abszolút kötöttséget jelent, hogy jogerősen elbírált bűncselekmény esetén a bíróság nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt, illetve a közigazgatási ügyben eljáró bíróság közigazgatási tevékenység jogszerűségének kérdésében hozott jogerős döntése is köti a bíróságot.

Álláspontom szerint a Monori Járásbíróság és a BKT egyértelműen figyelmen kívül hagyta az egyébként kógens – a bíróságokra is kötelezően vonatkozó – újPp 292. §-ának rendelkezéseit, ugyanis a jogszabályhely csak 3 esetet sorol fel – taxatívan - a tanúzási képtelenségre, illetve akadályra:

- fogytékossággal élő tanú,
- a tárgyaláson részt vevő személy nem hallgatható meg tanúként,
- a bizonyítási eljáráson részt vevő személy nem lehet tanú.

Egyébként a jogszabályhely nem rendelkezik a „közeli hozzátartozó” törvényi tanúzási képtelenségéről, ha ezt akarta volna, maga a jogalkotó rendelkezett volna erről a Pp-ben.

A Pp. részletesen szabályozza a tanú vallomástételének akadályait:

A VALLOMÁSTÉTEL AKADÁLYAI

Az akadályok két csoportba oszthatók: **abszolút és relatív akadályok**.

Abszolút akadály fennállása esetén a tanú nem hallgatható ki, amennyiben mégis kihallgatták, a vallomása nem vehető figyelembe. A törvény szóhasználatával élve ez a körülmény tanúzási képtelenséget jelent (**törvényi tanúzási képtelenség**). A bíróság hivatalból ügyel arra, hogy ne kerüljön sor olyan tanú meghallgatására, aki vonatkozásában abszolút akadály érvényesül. **Relatív akadály esetén a tanú a vallomástételt megtagadhatja.** Ez tehát a tanú döntése. Erről a bíróság köteles a tanút tájékoztatni. A tájékoztatást és a tanú arra adott válaszát a jegyzőkönyvben kell rögzíteni (így lesz ellenőrizhető ugyanis, hogy a tájékoztatás valóban

megtörtént és, hogy arra milyen választ adott a tanú). Ha ez elmarad, a tanú vallomása nem vehető figyelembe. Amennyiben a bíróság álláspontja szerint a tanú jogtalanul tagadta meg a vallomástételt, úgy végzéssel kötelezi a vallomástételre. A végzés fellebbezhető, amely a végrehajtásra halasztó hatállyal rendelkezik. Addig, amíg a végzés nem emelkedik jogerőre, a tanú nem hallgatható meg. Abszolút akadályok – nem hallgatható meg tanúként:

- a védő olyan kérdésekről, amelyekről védőként szerzett tudomást,
- a titoktartásra köteles személy a minősített adat tekintetében, ha a titoktartás alól nem kapott felmentést.

Relatív akadályok – a tanú megtagadhatja a tanúvallomást, ha:

- a felek bármelyikének hozzátartozója,
- magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolna, de csak ebben a részében,
- hivatásánál fogva titoktartásra köteles, amely alól nem kapott felmentést (például ügyvéd – ha nem védőként szerzett tudomást a kérdésről – orvos, könyvvizsgáló),
- üzleti titok megtartására köteles, amely alól nem kapott felmentést,
- a jogvitával érintett közvetítői eljárásban közvetítőként vagy szakértőnek részt vett,
- a médiatartalom-szolgáltató, valamint a vele munkaviszonyban vagy munkavégzésre irányuló jogviszonyban álló személy, ha a számára információt átadó személy kiletét felfedné, de csak az ezzel kapcsolatos kérdésben. A törvény a természetes tanúzási képtelenséget nem tekinti vallomástételi akadálnak. Vagyis a tanú akkor is meghallgatható, ha olyan fizikai és/vagy pszichikai állapotban van, amely képtelenné teszi arra, hogy megfelelő vallomást tegyen, tehát hogy elmondja, mit észlelt a múltban. A miniszteri indokolás szerint a fogyatékoság nem kizáró ok, megfelelő kommunikációval meghallgatható a tanú.

A Monori Járásbíróság ítéletében – arra hivatkozva- hogy a felperes (itt indítványozó) „részletesen elmesélte” a hozzátartozó tanúnak az ügy állását, és tanú „ismeri a peranyagot” ezért a Pp. 292. § -ára tekintettel [REDACTED] tanúvallomását kirekesztette a bizonyítékok közül.

Álláspontom szerint a Pp. 292.§-ának helyes tartalma az, hogy **az a személy, aki a tárgyaláson és a bizonyítási eljárásnál a meghallgatása előtt jelen volt, az nem hallgatható meg későbbiekben tanúként, vagyis a Pp. 292.§-a egyértelműen csak ezt a tilalmat állítja fel.** Álláspontom szerint amennyiben nem áll fenn a vallomástételnek egyéb abszolút vagy relatív akadályja és a tanú rendelkezik tanúzási képességgel és szabályszerűen bejelentik, **akkor a bíróságnak kötelessége a tényállás tisztázása körében meghallgatni a tanút (és megfelelően értékelni tanúvallomását az ítéletben).** Álláspontom szerint csak abban az esetben „tagadhatja meg” a bíróság valamely személynek a meghallgatását, vagy azzal egyenértékűen csak akkor zárhatja ki a tanúvallomást a bizonyítékok közül, **ha erre maga a Pp. feljogosítja, vagyis „új abszolút akadályokat” nem alkothat a bíróság, álláspontom szerint új „abszolút akadály” kreálása a bíróság által önkényes jogalkalmazás, amely minden esetben jogellenes és alkotmányellenes.**

Önmagában az a tény, hogy a peres fél és a közeli hozzátartozó tanú és beszélnek a peres ügyről, álláspontom szerint természetes, a közeli hozzátartozó tanúvallomása során a **bíróság feladata, hogy a tanúvallomásából kiszűrje a véleményt és a felhasználható tényeket.** Álláspontom szerint a Pp. egyértelműen arra az álláspontra helyezkedik, hogy a **tényállás tisztázása és az anyagi igazság kiderítése érdekében** (ami végső soron a bírósági eljárás, az igazságszolgáltatás célja) a **lehető legszűkebb körben – vagyis törvényben előírtak szerint - lehet csak korlátozni a tanúk meghallgatását (tanúvallomásuk értékelését) és mégpedig csak a Pp-ben vagy egyéb törvényben meghatározottak szerint, minden ezzel ellentétes bírósági jogalkalmazás önkényes és Alaptörvény ellenes.**

Álláspontom szerint maga a jogalkotó is tudja, hogy egy közeli hozzátartozó – valószínűsíthetően vagy vélelmezhetően – mint jelen ügyben felperes édesanyja vagy alperes édesapja – nem feltétlenül tesz elfogulatlan – csak a tényekre koncentráló – tanúvallomást, azonban a **jogalkotó - egyértelműen - emiatt nem zárja ki a közeli hozzátartozókat a tanúzásból és nem is állít fel ezzel kapcsolatban semmilyen vélelmet, korlátozást, vagy tilalmat, csak annyit állít fel, hogy a hozzátartozó tanú élhet a vallomástétel megtagadásának jogával.**(ami teljesen más eset a tanúzási kizárástól)

A közeli hozzátartozó minőség, mint tanúzási képtelenség törvényi vélelem kimondására még maga a jogalkotó sem vállalkozott, hiszen ez esetben a tanúzási képtelenség vélelem felállítása esetén kétséget kizáróan – evidenciaként vagyis minden esetben vélelmezni kell– hogy közeli hozzátartozó **nem képes a per előrevitele érdekében tanúvallomást tenni, ez pedig nyilvánvalóan nem igaz.** Álláspontom szerint ugyanezen ok miatt a bíróság sem alakíthat ki ilyen értelmezést, mert a közeli hozzátartozók tanúzási képtelenségének feltételezése nyilvánvalóan alaptörvény ellenes, nem felel meg a tisztességes eljáráshoz való jogosultság követelményeinek, ez utóbbi szempontból aránytalan és önkényes jogalkalmazási korlátozásnak minősül.

Álláspontom szerint, amennyiben a bíróság egy peres eljárásban - jogértelmezésre hivatkozással - kizárja a bizonyítékok közül a közeli hozzátartozó vallomását, ezt mindkét – felperesi és alperesi oldalon – meg kell tennie, ugyanis ellenkező esetben indokolatlan előnybe és indokolatlan hátrányba juttatja a peres feleket. **Álláspontom szerint ha bármilyen indokolással jogszerűnek tekintenénk kérelmező (felperes) édesanyja tanúvallomásának kizárását a bizonyítékok közül, akkor a bíróságnak kötelessége lett volna - a fegyveregyenlőség, tisztességes bírósági eljárás követelménye – alperesi tanúvallomást is kizárni a tanúvallomások közül.**

Ugyanakkor – bár az alperes szintén a közeli hozzátartozóját jelölte meg tanúként, ott semmilyen akadálya nem volt a meghallgatásnak, csak azért mert alperesi tanú úgy tett mintha nem tudna semmit az ügyről.

Ehhez képest alperesi oldalon [REDACTED] alperesi tanúval (alperes hozzátartozója) semmi gond nincs hiszen így nyilatkozott: (47. jkv. 8. oldal): **„Nem ismerem a tárgyalás iratait a [REDACTED] nem beszéltem meg velem az itt történeteket. Egyetlen egyszer vittem én haza. Én azt sem tudom, hogy egyáltalán milyen ügy ez.”**

Zárójelben jegyzem meg, hogy az alperesi tanú azon előadása, hogy semmit sem látott-hallott megfelel a valóságnak, hiszen a felek vitája után jelent meg a helyszínen. Ehhez képest utána [REDACTED] tanú részletesen mesélt arról, hogy a lányával hogyan vett részt a felek közötti ügyben, tehát bizonyossággal állítható, hogy alperesi tanú (aki közeli hozzátartozója a peres félnek) nagyon is tudta, hogy milyen ügyben jelent meg tanúként és – hasonlóan más hozzátartozóhoz – ismerte az ügy lényeges pontjait és mivel több száz km-re lakott lányától, ezért a tárgyaláson nyilvánvalóan csak a lányától hallottakat adhatta elő.

(Zárójelben jegyzem meg, hogy **„életszerűtlennek”** tartom a peres bíróságok fenti álláspontját azért is, mert egy szülőt nem megidézett a gyereke a tárgyalásra, hanem megbeszéli vele, hogy hajlandó-e eljönni tanúskodni és elkerülhetetlenül megbeszéli vele, hogy mire emlékezik stb, és a szülő a tanúvallomásaiba elkerülhetetlenül beleszövi a véleményét is.

Az Alkotmánybíróság már kidolgozta az alkotmányjogi értelemben vett contra legem, és/vagy önkényes bírói döntés megállapításának eseteit, amelyet dogmatikailag az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált fair bírósági eljáráshoz való joggal kötött össze a következők szerint. Az Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) Ab határozatában foglaltak értelmében a bírói döntés akkor contra legem – és egyben contra constitutionem –, amennyiben: 1. az eljáró bíróság ítéletének indokolásában nem tartalmazott arra vonatkozó érvelést, hogy miért hagyta figyelmen kívül az adott jogkérdésre irányadó hatályos jogszabályi rendelkezéseket; 2. nem vette figyelembe az ügyre irányadó jogi normákat; 3. olyan bírósági gyakorlatra alapozva hozta meg döntését, amelynek alapjául szolgáló normát a jogalkotó már hatályon kívül helyezett. Összefoglalva: **„A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.”** (Indokolás [23], [28]–[29]; lásd még: 23/2018. (XII. 28.) Ab határozat, Indokolás [28])

Álláspontom szerint a Monori Járásbíróság és a BKT ítéletében egyértelműen nem vette figyelembe a hatályos Pp rendelkezéseket, tévesen értelmezte/alkalmazta az új Pp 292.§-át, 263.§-át és nem adott jogilag megfelelően indokolt döntést a 2 tanúvallomás, mint bizonyíték kirekesztésére és mellőzésére vonatkozóan.

Álláspontom szerint a bíróság a tanúvallomás bizonyítékok közül kirekesztése gyakorlatilag egyenértékű a tanú meghallgatás kizárásával, vagyis egy olyan abszolút akadályt állított fel a Monori Járásbíróság és a BKT a perben, amire nincs felhatalmazásuk, és így a Pp. 292.§-át, 263.§-át contra legem és végső soron Alaptörvény ellenesen értelmezték.

Vagyis – jogalkotói felhatalmazás hiányában – a bíróság, mint jogalkalmazó nem kreálhat egy új abszolút akadályt a tanúvallomás megtétele vagy a tanúvallomás értékelése során.

Az elsőfokú ítélet szerint, mivel felperes (indítványozó) „részletesen elmesélte” és tanúval „együtt megvitatták” a peres ügyet, ezért a bíróság úgy döntött, hogy [REDACTED] tanútól értékelhető tanúvallomást nem kap és a tanúvallomását kizárta a bizonyítékok közül.

Ezzel szemben – álláspontom szerint – a jogalkotó a Pp.292. § (3) bekezdése alapján, a hamis tanúzás következményeivel biztosítani tudja a tanúvallomás megfelelőségét.

Kivonat a 3027/2018. (II. 6.) AB határozatból:

[13] 1. Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában megerősítette a tisztességes bírósági eljárással kapcsolatos korábbi gyakorlatát. Eszerint „a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. (ABH 1998, 91, 9 8–99.) Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljességéhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is” (Indokolás [24]). „Az Alkotmánybíróság korábbi döntései szerint egy eljárás tisztességességét mindig esetről estre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével, ettől függetlenül ugyanakkor

nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön. Polgári peres eljárásban így a tisztességes bírósági tárgyalás követelményének része a bírósághoz fordulás joga {3215/2014. (IX. 22.) AB határozat, Indokolás [11]–[13]}, a tárgyalás igazságosságának biztosítása {36/2014. (XII. 18.) AB határozat, Indokolás [66]}, a tárgyalás nyilvánossága és a bírósági döntés nyilvános kihirdetése {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]}, a törvény által létrehozott bíróság {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [32]–[34]} független és pártatlan eljárása {21/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [58]}, illetve a perek ésszerű időn belül való befejezése {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [38]}." {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [19]}

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, amelyet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése rögzít, megköveteli, hogy az eljáró fórumok adjanak számot azokról az indokokról, amelyekre döntésüket alapozták. Ez a kötelezettség, amely valamennyi autoritással rendelkező politikai intézményt terhel, az **indokolt bírói döntéshez való jog** formájában keletkeztet igényt a peres felek számára. Az indokolt bírói döntéshez való jog szövegszerűen nem szerepel az Alaptörvényben, ugyanakkor az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljárás követelményének vannak olyan elemei, amelyek anélkül minősülnek alkotmányi rangú eljárási garanciáknak, hogy azokat az Alaptörvény nevesítené. Ezt az értelmezést követi az EJEB is, amely kifejezetten nem említett részjogosítványok széles körét – közöttük az indokolt bírói döntéshez való jogot (right to a reasoned judgment) – vezette le az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban EJE) 6. cikkéből

Kérelmező álláspontja szerint a Monori Járásbíróság a fentiekből is következő rendre az alperes javára és a felperes terhére értelmezte a jogszabályokat és alakította a tényállást. Kérelmező elmondása szerint többször teljesen indokolatlanul pénzbírsággal fenyegette [REDACTED] bírónő, pl amikor felperes mosdóba kívánt menni a tárgyalásról vagy véleményt kívánt nyilvánítani.

A peres eljárásban – szankció nélkül – ilyen vélemények is lehangozhattak, anélkül, hogy a Járásbíróság ezt szankcionálta volna [REDACTED] tanúvallomásának megtételekor: **47. jkv. 5 oldal: Alperesi jogi képviselő: „Nagyon remeg a keze a**

tanúnak a sok hazugságtól" (■■■■■■■■■■ alperesi ügyvéd)
 Monori Járásbíróság
 13.P.20.363/2018/47.

Bíró kérdésére tanú:

A 2017. augusztus 27-i események szerintem nem történhettek úgy, ahogy azt a ■■■■ állítja. Eleve azért, mert a nappali nagyobb mint ahogy ő gondolja. Másrészt ha a terasz ajtóba dulakodnak az betört volna és nem tudok olyanról sem, hogy kizárták volna. Elképzelhetetlennek tartom, hogy hátul akarta kidobni a telefont, hiszen a bejárati ajtó a legrövidebb út, és egyébként is szűnyogháló is van a teraszajtón. Az én tudomásom szerint a jobb keze sérült meg ■■■■, nem a bal.

Alperesi jogi képviselő:

Nagyon remeg a keze a tanúnak a sok hazugságtól.

A bíróság figyelmezteti az alperesi jogi képviselőt a tárgyalás rendjének megtartására és arra, hogy hasonló megjegyzésekkel ne zavarja a tárgyalás rendjét.

A bizonyítási eljárásban a Monori Járásbíróság jogellenes zárta ki azt a bizonyítékot, hogy ■■■■ alperes **az elköltözés napján (!) a közösségi médián egy harmadik személlyel egy párt alkotott, vagyis nyilván nem a visszaköltözés szándékával hagyta el felperest, hanem azzal, hogy új életet kezd mással, máshol, akivel egyébként már házasságot is kötöttek.** Vagyis a alperesi visszatérés szándéka enyhén szólva nem volt realitás, ennek ellenére a Monori Járásbíróság és a BKT ítéletei ezen alapulnak, vagyis a bíróságok hivatkozott ítéletei a józan észnek is ellentmondanak. Az alperesi – állítólagos – visszatérési szándék pedig annyiból is vitatható, hiszen alperes nem egyedül, hanem mindig segéderővel jelent meg a felperesi ingatlanánál, ahol felperesnek féltetni kellett a testi épségét, vagyis a „józan észnek” megfelelő, ha önvédelmi célból zárat cserélt indítványozó az ajtón.

- az eljáró bíróságok a bizonyítékok értékelése során – álláspontom szerint – csak ún. rövid indokolással látták el az ítéleteket, ezzel megsértették „az indokolt bírói döntéshez való jogot” és nem is adtak „ésszerű indokolást” az ítéletéhez, ezzel megsértették az indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát,

A Monori Járásbíróság nem adott ésszerű indokolást az ítéletéhez és a bizonyítási eljárás szabályainak megsértése miatt volt tisztességes a bírósági eljárás, a BKT pedig mechanikusan átvette az elsőfokú bíróság indokolását.

A fent írtak alapján kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Monori Járásbíróság 13.P.20.363/2018/60. számú elsőfokú és a Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.742/2020/7. számú másodfokú ítéletének** alaptörvény-ellenességét, és az **Abtv. 43. §-ának** megfelelően azt semmisítse meg mindkét ítéletet és kötelezze a Monori Járásbíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára.

Korábban már csatolt mellékletek:

- I/1 Ügyvédi meghatalmazás,
- I/2 Monori Járásbíróság ítélete
- I/3. BKT ítélete

Budapest, 2021.10.08.

Tisztelettel:

Zsolnay Richárd
indítványozó

képviselőben:
Dr. Kovács Zsolt Csaba ügyvéd

